

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

2. svibnja 2019.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Nadležnost, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Luganska konvencija II. – Članak 15. – Potrošački ugovor – Veza s Direktivom 2008/48/EZ – Ugovor o potrošačkom kreditu – Članci 2. i 3. – Pojmovi ‚potrošač‘ i ‚transakcije na koje se primjenjuje direktiva‘ – Najviši iznos kredita – Nerelevantnost s obzirom na članak 15. Luganske konvencije II.”

U predmetu C-694/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Cour de cassation (Kasacijski sud, Luksemburg) odlukom od 7. prosinca 2017., koju je Sud zaprimio 11. prosinca 2017., u postupku

Pillar Securitisation Sàrl

protiv

Hildur Arnadottir,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: A. Prechal, predsjednica vijeća, F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (izvjestitelj) i L. S. Rossi, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Pillar Securitisation Sàrl, A. Moro, *avocat*,
- za Hildur Arnadottir, M. Mailliet, *avocat*,
- za luksemburšku vladu, D. Holderer, u svojstvu agenta,
- za portugalsku vladu, L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i P. Lacerda, u svojstvu agenata,
- za švicarsku vladu, M. Schöll, u svojstvu agenta,

* Jezik postupka: francuski

– za Europsku komisiju, M. Heller i M. Wilderspin, u svojstvu agenata,
saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 22. siječnja 2019.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Konvencije o sudskoj nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisane 30. listopada 2007., čije je sklapanje u ime Zajednice odobreno Odlukom Vijeća 2009/430/EZ od 27. studenoga 2008. (SL 2009., L 147., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 185.; u daljnjem tekstu: Luganska konvencija II.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Pillar Securitisation Sàrl i Hildur Arnadottir vezano uz zahtjev za povrat kredita.

Pravni okvir

Luganska konvencija II.

- 3 U Glavi II. Luganske konvencije II., naslovljenoj „Nadležnost” nalazi se odjeljak 4. naslovljen „Nadležnost za potrošačke ugovore” koji u članku 15. propisuje:

„1. U predmetima u vezi s ugovorom koji sklapa osoba-potrošač, u svrhu za koju se može smatrati da je izvan njezine trgovinske ili poslovne djelatnosti, nadležnost se utvrđuje u skladu s ovim odjeljkom, ne dovodeći u pitanje članak 4. i članak 5. stavak 5., ako:

- a) se radi o ugovoru o prodaji robe na rate; ili
- b) se radi o ugovoru o kreditu s obročnim otplaćivanjem ili drugoj vrsti zajma radi financiranja prodaje robe; ili
- c) u svim drugim slučajevima kada je ugovor sklopljen s osobom koja obavlja gospodarsku ili profesionalnu djelatnost u državi koju obvezuje ova Konvencija, u kojoj potrošač ima domicil ili na drugi način usmjerava svoju djelatnost na tu državu ili više država, uključujući tu državu, ugovor ulazi u područje tih djelatnosti.

[...]

3. Ovaj se odjeljak ne primjenjuje na ugovore o prijevozu, osim ugovora kod kojih cijena uključuje troškove prijevoza i smještaja zajedno.”
- 4 Članak 16. stavak 2. te konvencije glasi:

„Druga ugovorna stranka može pokrenuti postupak protiv potrošača samo pred sudom države koju obvezuje ova Konvencija u kojoj potrošač ima domicil.”

5 Članak 17. navedene konvencije propisuje:

„Odredaba ovog odjeljka moguće je odstupiti samo sporazumom:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora; ili
2. koji omogućava potrošaču da pokrene postupak pred sudom koji nije naveden u ovom odjeljku; ili
3. koji je sklopljen između potrošača i druge ugovorne stranke, od kojih oboje imaju u trenutku sklapanja ugovora domicil ili uobičajeno boravište u istoj državi koju obvezuje ova Konvencija i kojim se prenosi nadležnost na sudove te države, ako taj sporazum nije suprotan pravu te države.”

6 Uvodna izjava 4. Odluke 2009/430 glasi:

„U svjetlu usporednosti između sustava [Konvencije od 27. rujna 1968. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299., str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.) u pročišćenoj verziji (SL 1998., C 27., str. 1.) i Konvencije o sudskoj nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisane u Luganu 16. rujna 1988. (SL 1988., L 319, str. 9.)] o nadležnosti i priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, pravila potonje trebalo bi uskladiti s pravilima iz Uredbe [Vijeća] (EZ) br. 44/2001 [od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.)] radi postizanja iste razine protoka sudskih odluka među državama članicama EU-a i dotičnih država EFTA-e.”

Uredbe br. 44/2001 i (EU) br. 1215/2012

7 Konvencija od 27. rujna 1968. o sudskoj nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima zamijenjena je Uredbom br. 44/2001, a zatim Uredbom (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289.) kojom je stavljena izvan snage Uredba br. 44/2001.

Direktiva 2008/48/EZ

8 Uvodna izjava 10. Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL 2008., L 133, str. 66.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58.) glasi:

„Definicije sadržane u ovoj Direktivi određuju opseg usklađivanja. Obveza država članica da provedu odredbe ove Direktive trebala bi stoga biti ograničena na opseg određen tim definicijama. Međutim, ova Direktiva ne bi trebala dovesti u pitanje primjenu od strane država članica, u skladu s pravom [Unije], odredaba ove Direktive na područja koja nisu obuhvaćena njezinim područjem primjene. Tako bi država članica mogla zadržati ili uvesti novo nacionalno zakonodavstvo koje odgovara odredbama ove Direktive ili određenim odredbama o ugovorima o kreditu izvan područja primjene ove Direktive, primjerice o ugovorima o kreditu koji obuhvaćaju iznose niže od 200 [eura] ili više od 75 000 [eura]. [...]”

9 Članak 2. te direktive, naslovljen „Područje primjene”, propisuje:

„1. Ova se Direktiva primjenjuje na ugovore o kreditu.

2. Ova se Direktiva ne primjenjuje na sljedeće:

[...]

(c) ugovore o kreditu koji obuhvaćaju ukupan iznos kredita manji od 200 eura ili viši od 75 000 eura;

[...]”

10 Članak 3. točka (a) Direktive 2008/48 definira pojam „potrošač” na sljedeći način:

„[...] fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenima ovom Direktivom djeluje u svrhe izvan svojeg obrta, poslovanja ili profesije.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

11 H. Arnadottir, s boravištem na Islandu, u ožujku 2005. uzela je zajam u iznosu od 193 621 074 ISK (islandska kruna), što odgovara iznosu od više od milijun eura, od Kaupthing Bank Luxembourg (KBL). Taj zajam trebalo je vratiti u obliku jednokratnog plaćanja najkasnije do 1. ožujka 2010.

12 Predmet tog zajma bio je omogućiti tuženici kupnju dionica islandskog društva Bakkavör Group hf u kojemu je ona bila zaposlena.

13 Prema navodima suda koji je uputio zahtjev plaćanje je bilo osigurano jamstvom Bakkavör Groupe i trebalo se izvršiti najranije tijekom 2009. godine. To jamstvo potpisala su dva direktora tog društva, jedan od njih bila je i sama H. Arnadottir.

14 Nakon toga je KBL podijeljen na dva subjekta. Jedan od njih, društvo Pillar Securitisation Sàrl zatražilo je povrat zajma koji je uzela H. Arnadottir.

15 Budući da je potonja bila u zakašnjenju s plaćanjem tog zajma, društvo Pillar Securitisation pokrenulo je tijekom 2011. godine postupak pred luksemburškim sudom pozivajući se na odredbu ugovora o zajmu koja sudsku nadležnost dodjeljuje potonjem.

16 Međutim, Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Općinski sud u Luxembourg, Luksemburg) proglasio se nenadležnim za odlučivanje o zahtjevu s obrazloženjem da se H. Arnadottir treba smatrati „potrošačem” u smislu članka 15. Luganske konvencije II. Taj sud je smatrao da se odredba koja dodjeljuje sudsku nadležnost luksemburškom sudu mora odbaciti jer nije u skladu s derogativnim pravilima predviđenima u članku 17. Luganske konvencije II.

17 U drugostupanjskom postupku Cour d'appel (Žalbeni sud, Luksemburg) presudom od 27. travnja 2016. potvrdio je nenadležnost luksemburških sudova za odlučivanje o zahtjevu Pillar Securitisationa.

18 To društvo zatim je podnijelo žalbu u kasacijskom postupku ističući da je Cour d'appel (Žalbeni sud) povrijedio članak 15. Luganske konvencije II. Kao prvo, to društvo posebno tvrdi da je Cour d'appel (Žalbeni sud) pogrešno smatrao da je H. Arnadottir postupala u privatne svrhe. Kao drugo, taj je sud pogrešno tumačio članak 15. smatrajući da ugovor o zajmu u iznosu većem od 1 milijun eura, kao što je onaj o kojem je riječ u glavnom postupku, može biti ugovor koji sklapa „potrošač” u smislu navedenog članka 15.

19 Prema društvu Pillar Securitisation, za utvrđivanje toga je li ugovor o kreditu ugovor koji je sklopio potrošač u smislu članka 15. Luganske konvencije II. valja ispitati je li taj ugovor „ugovor o potrošačkom kreditu” u smislu Direktive 2008/48. Tako proizlazi iz Izvješća s objašnjenjima koje se odnosi na tu konvenciju i koje je sastavio profesor Fausto Pocar (SL 2009., C 319, str. 1.). Slijedom

toga, ta se direktiva primjenjuje samo na ugovore o zajmu u iznosu većem od 200 eura i manjem od 75 000 eura, osim ako nacionalno pravo kojim se prenosi navedena direktiva ne predviđa višu gornju granicu. Budući da luksemburško pravo ne predviđa takvu gornju granicu, ugovor o zajmu iz glavnog postupka ne ulazi u područje primjene te direktive niti se primjenjuje članak 15. Luganske konvencije II.

20 Cour de cassation (Kasacijski sud, Luksemburg) ocjenjuje da se postavlja pitanje o načinu tumačenja pojma „potrošač” u smislu članka 15. Luganske konvencije II. i članka 3. Direktive 2008/48. Konkretnije, pita se utječe li određivanje područja primjene te direktive u odnosu na potrošačke kredite na definiciju pojma „potrošač” u smislu tog članka 15.

21 U tim je okolnostima Cour de cassation (Kasacijski sud) odlučio prekinuti postupak i Sudu uputiti sljedeće prethodno pitanje:

„U okviru ugovora o kreditu koji, s obzirom na ukupan iznos kredita, ne ulazi u područje primjene Direktive 2008/48 [...], može li se osoba smatrati ‚potrošačem’ u smislu članka 15. Luganske konvencije II. ako ne postoji nacionalna odredba o primjeni odredaba te direktive na pitanja koja nisu obuhvaćena njezinim područjem primjene s obzirom na to da je ugovor sklopljen u svrhu koja se može smatrati svrhom različitom od profesionalne djelatnosti te osobe?”

Prethodno pitanje

22 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 15. Luganske konvencije II. tumačiti na način da je za utvrđivanje toga je li ugovor o kreditu ugovor o kreditu koji je sklopio „potrošač”, u smislu tog članka 15., potrebno ispitati je li taj ugovor obuhvaćen područjem primjene Direktive 2008/48 u smislu da ukupni iznos kredita o kojem je riječ ne prelazi gornju granicu utvrđenu u članku 2. stavku 2. točki (c) te direktive, i je li u tom pogledu relevantno to što nacionalno pravo kojim se prenosi ta direktiva ne predviđa višu gornju granicu.

23 Ako je ugovor o zajmu, poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, ugovor koji je sklopio „potrošač” u smislu članka 15. Luganske konvencije II., iz članka 16. te konvencije proizlazi da su nadležni sudovi one države u kojoj se ta konvencija primjenjuje i na čijem području potrošač ima domicil, a što su u ovom slučaju islandski sudovi. S druge strane, ako ugovor o kojem je riječ nije potrošački ugovor obuhvaćen navedenim člankom 15., nadležni su sudovi određeni klauzulom o prenošenju nadležnosti u tom ugovoru, u ovom slučaju luksemburški sudovi.

24 Kao prvo, valja istaknuti da Pillar Securitisation tvrdi da je H. Arnadottir postupala u profesionalne svrhe i da ne potpada pod definiciju „potrošač”. Međutim, sud koji je uputio zahtjev ne pita Sud o svrsi zajma koji uzima osoba poput H. Arnadottir. Naprotiv, kao što to proizlazi iz samog teksta postavljenog pitanja, sud koji je uputio zahtjev upućuje pitanje Sudu pod pretpostavkom da je predmetni ugovor bio sklopljen u svrhu za koju se može smatrati da je izvan profesionalne djelatnosti H. Arnadottir. Osim toga, i u svakom slučaju, odluka kojom se upućuje prethodno pitanje ne sadržava dovoljno informacija da bi Sud mogao, ako je potrebno, pružiti korisne upute o tom pitanju.

25 Stoga, u okviru ovog predmeta nije potrebno analizirati svrhu ugovora o zajmu koji je sklopila osoba poput H. Arnadottir.

26 Suprotno tomu, valja ispitati sprečava li okolnost da ugovor o kreditu prelazi gornju granicu od 75 000 eura utvrđenu u članku 2. stavku 2. točki (c) Direktive 2008/48 primjenu članka 15. Luganske konvencije II., ako nacionalno pravo ne predviđa višu gornju granicu od tog iznosa.

- 27 Kada je riječ o tumačenju Luganske konvencije II., najprije valja podsjetiti da je tekst njezinih odredaba gotovo istovjetan odgovarajućim člancima uredaba br. 44/2001 i 1215/2012 i da treba osigurati ujednačeno tumačenje odredaba koje su jednakovrijedne tim instrumentima (vidjeti u tom smislu presudu od 20. prosinca 2017., Schlömp, C-467/16, EU:C:2017:993, t. 46. i 47.).
- 28 Članak 15. Luganske konvencije II. odnosi se na ugovore koje je sklopila osoba-potrošač u svrhu za koju se može smatrati da je izvan profesionalne djelatnosti te osobe. Navedeni ugovori precizirani su u tom članku 15. stavku 1. točkama (a) do (c). Kao što je Sud već presudio, kada je riječ o jednakovrijednoj odredbi Uredbe br. 44/2001 preuzetoj u Uredbi br. 1215/2012, uz iznimku određenih ugovora o prijevozu koji su člankom 15. stavkom 3. te konvencije isključeni iz područja primjene pravila o nadležnosti u području potrošačkih ugovora, stavak 1. točka (c) tog članka navodi sve ugovore, bez obzira na njihovu svrhu, koje je sklopio potrošač s poduzetnikom i koji ulaze u okvir gospodarskih ili profesionalnih djelatnosti potonjeg (vidjeti u tom smislu presudu od 14. svibnja 2009. Ilsinger, C-180/06, EU:C:2009:303, t. 50.).
- 29 Direktiva 2008/48 u svojem članku 3. definira „potrošača” kao fizičku osobu koja u transakcijama obuhvaćenima navedenom direktivom djeluje u svrhe izvan svojeg obrta, poslovanja ili profesije.
- 30 Transakcije o kojima je riječ nisu definirane, ali su navedene u članku 2. Direktive 2008/48 naslovljenom „Područje primjene”, koji u svojem stavku 1. propisuje da se ta direktiva primjenjuje na ugovore o kreditu, ali se u skladu sa svojim stavkom 2. točkom (c) ne primjenjuje na one čiji je ukupan iznos kredita manji od 200 eura ili viši od 75 000 eura.
- 31 Nadalje, kao što je to nezavisni odvjetnik također u bitnome istaknuo u točki 31. svojeg mišljenja, iz članka 15. Luganske konvencije II. i članka 3. Direktive 2008/48 proizlazi da je pojam „potrošač” u velikoj mjeri definiran istovjetno u oba teksta, tj. tako da se odnosi na osobu koja sklapa ugovor radi uporabe ili djeluje u svrhe koje su „izvan njezine profesionalne djelatnosti”.
- 32 Međutim, transakcije iz Direktive 2008/48 odnose se na ugovore o kreditu koje je sklopio potrošač i koji su ograničeni na one čiji ukupan iznos kredita nije manji od praga od 200 eura niti veći od gornje granice od 75 000 eura, dok u vezi potrošačkih ugovora obuhvaćenih Luganskom konvencijom II. takav prag i gornja granica nisu predviđeni.
- 33 Stoga valja utvrditi jesu li ugovori o potrošačkom kreditu koji ulaze u područje primjene članka 15. Luganske konvencije II. samo oni obuhvaćeni područjem primjene Direktive 2008/48 koji stoga ne uključuju navedene ugovore čiji je ukupan iznos kredita manji od praga od 200 eura ili viši od gornje granice od 75 000 eura.
- 34 U tom pogledu Sud je već presudio da je potrebno osobito uzeti u obzir pojam „potrošač” iz drugih propisa prava Unije kako bi se osiguralo poštovanje ciljeva kojima teži zakonodavac Europske unije u vezi s potrošačkim ugovorima kao i usklađenost prava Unije (presude od 5. prosinca 2013., Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, t. 25. i od 25. siječnja 2018., Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, t. 28.).
- 35 Međutim, potreba da se osigura usklađenost između različitih akata prava Unije ni u kojem slučaju ne može dovesti do toga da se odredbe uredbe koja se odnosi na pravila o nadležnosti tumače suprotno njezinu sustavu i ciljevima (vidjeti u tom smislu presudu od 16. siječnja 2014., Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, t. 20.).
- 36 Slijedom toga, valja naposljetku uzeti u obzir cilj predmetnih tekstova, u ovom slučaju onaj Luganske konvencije II. i Direktive 2008/48, kako bi se utvrdilo jesu li ugovori o potrošačkim kreditima koji ulaze u područje primjene članka 15. Luganske konvencije II. samo oni koji su obuhvaćeni područjem primjene Direktive 2008/48 i stoga ne uključuju ugovore poput onog iz glavnog postupka čiji je ukupan iznos kredita viši od gornje granice od 75 000 eura.

- 37 U tom pogledu treba istaknuti da Luganska konvencija II. i Direktiva 2008/48 nastoje postići različite ciljeve.
- 38 Kada je riječ o cilju Direktive 2008/48, kao što proizlazi iz njezinih uvodnih izjava 7. i 9., on se sastoji od toga da se predvidi, u području potrošačkog kreditiranja, potpuno usklađivanje u čitavom nizu osnovnih područja koje se smatra nužnim kako bi se osiguralo da svi potrošači Unije uživaju visoku i jednaku razinu zaštite svojih interesa, te kako bi se olakšalo stvaranje učinkovitog unutarnjeg tržišta potrošačkog kreditiranja (vidjeti presudu od 27. ožujka 2014., LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, t. 42.).
- 39 Sud je osim toga istaknuo da taj cilj nastoji osigurati učinkovitu zaštitu potrošača od neodgovornog dodjeljivanja potrošačkih kredita koji premašuju njihove financijske mogućnosti i mogu dovesti do njihova stečaja (presuda od 27. ožujka 2014., LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, t. 43.).
- 40 U tu svrhu Direktiva 2008/48 nastoji uskladiti određene aspekte materijalnog prava o ugovorima o potrošačkim kreditima, posebice uvjete koji se odnose na informiranje potrošača koji je također i zajmoprimac. Tako ona nalaže vjerovniku, među ostalim, obvezu davanja informacija prije sklapanja ugovora.
- 41 U ostvarivanju dvostrukog cilja te direktive koji je usmjeren kako na zaštitu potrošača, tako i na olakšavanje stvaranja učinkovitog unutarnjeg tržišta potrošačkog kreditiranja, zakonodavac je Unije za ugovore o potrošačkim kreditima predviđene u mjerama za usklađivanje te direktive odredio ograničenje na ugovore čiji ukupan iznos kredita nije manji od praga od 200 eura niti veći od gornje granice od 75 000 eura.
- 42 U odnosu na cilj Luganske konvencije II., ona ne nastoji uskladiti materijalno pravo o potrošačkim ugovorima, nego utvrditi, poput Uredbe br. 44/2001, a zatim Uredbe br. 1215/2012, pravila koja omogućuju određivanje nadležnog suda za odlučivanje u sporu u građanskim i trgovačkim stvarima osobito u vezi s ugovorom zaključenim između poduzetnika ili trgovca i osobe koja djeluje u svrhe izvan svoje profesionalne djelatnosti, tako da u tom slučaju štite potonju. U ostvarivanju tog cilja ta konvencija ne ograničava područje primjene na specifične iznose nego se proteže na sve vrste ugovora, osim onih preciziranih u članku 15. stavku 3. navedene konvencije.
- 43 Uzimajući u obzir različite svrhe Direktive 2008/48 i Luganske konvencije II., činjenica da ugovor o kreditu, poput onog u glavnom postupku, nije obuhvaćen područjem primjene Direktive 2008/48 jer ukupan iznos kredita prelazi gornju granicu od 75 000 eura utvrđenu u članku 2. stavku 2. točki (c) te direktive nema utjecaja na određivanje područja primjene članka 15. Luganske konvencije II.
- 44 Nadalje, kao što je to nezavisni odvjetnik također istaknuo u točki 48. svojeg mišljenja, ako bi pragovi koji se odnose na ukupni iznos kredita u Direktivi 2008/48 ograničavali doseg članka 15. Luganske konvencije II., to bi dovelo do situacije u kojoj se osobe koje su sklopile ugovor o kreditu čiji je iznos manji od 200 eura ne mogu pozivati na zaštitnu odredbu predviđenu u tom članku 15. Međutim, takva situacija nije u skladu s ciljevima koji se nastoje ostvariti Luganskom konvencijom II., s obzirom na to da nema bitne razlike u pogledu pretpostavljene ranjivosti osobe koja je sklopila ugovor o kreditu u iznosu od 100 eura u odnosu na onu koja je sklopila isti ugovor u iznosu od 200 eura.
- 45 Isto tako, kada je riječ o gornjoj granici od 75 000 eura, potrošač koji je sklopio ugovor o kreditu u iznosu većem od te gornje granice ne zaslužuje manju zaštitu od one predviđene navedenim člankom 15.
- 46 Iz toga slijedi da okolnost da gornja granica predviđena nacionalnim pravom ne prelazi onu utvrđenu u Direktivi 2008/48 nije relevantna za utvrđivanje toga je li ugovor o kreditu obuhvaćen područjem primjene članka 15. Luganske konvencije II.

- 47 Dakle, prilikom tumačenja Izvješća s objašnjenjima koje je sastavio profesor Pocar (navedeno u točki 19. ove presude) i na koje se poziva društvo Pillar Securitisation treba uzeti u obzir ta razmatranja. To izvješće u svojoj točki 81. navodi da članak 15. Luganske konvencije II., u usporedbi s prijašnjim odredbama koje je zamijenio, znatno proširuje raspon potrošačkih ugovora. Navedeno izvješće dodaje da široko shvaćanje pojma „potrošački ugovori” proširuje doseg pružene zaštite i obuhvaća sve ugovore koje direktive Unije uređuju kao potrošačke ugovore, uključujući i ugovore o potrošačkom kreditu u mjeri u kojoj su obuhvaćeni Direktivom 2008/48. U tom kontekstu, upućivanje na tu direktivu treba shvatiti kao informativno, a ne kao da podrazumijeva da u područje primjene članka 15. Luganske konvencije II. ulaze samo oni potrošački krediti koji su obuhvaćeni područjem primjene Direktive 2008/48 i ne prelaze gornju granicu koju ona predviđa.
- 48 Stoga, na postavljeno pitanje treba odgovoriti da članak 15. Luganske konvencije II. treba tumačiti na način da za utvrđivanje toga je li ugovor o kreditu ugovor o kreditu koji je sklopio „potrošač”, u smislu tog članka 15., nije potrebno ispitati je li taj ugovor obuhvaćen područjem primjene Direktive 2008/48 u smislu da ukupni iznos kredita o kojem je riječ ne prelazi gornju granicu utvrđenu u članku 2. stavku 2. točki (c) te direktive, i da u tom pogledu nije relevantno predviđa li nacionalno pravo kojim se prenosi navedena direktiva višu gornju granicu.

Troškovi

- 49 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) odlučuje:

Članak 15. Konvencije o sudskoj nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisane 30. listopada 2007., čije je sklapanje u ime Zajednice odobreno Odlukom Vijeća 2009/430/EZ od 27. studenoga 2008. treba tumačiti na način da za utvrđivanje toga je li ugovor o kreditu ugovor o kreditu koji je sklopio „potrošač”, u smislu tog članka 15., nije potrebno ispitati je li taj ugovor obuhvaćen područjem primjene Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ u smislu da ukupni iznos kredita o kojem je riječ ne prelazi gornju granicu utvrđenu u članku 2. stavku 2. točki (c) te direktive, i da u tom pogledu nije relevantno predviđa li nacionalno pravo kojim se prenosi navedena direktiva višu gornju granicu.

Potpisi